

VIOREL MARINEASA

Cuprins

Câteva explicații / 11

Partea I: Țara asta-i încă dinamică / 13

Revolutionari de profesie / 15

Vederi din Timișoara

Țara asta-i încă dinamică... / 19

Lustrarea lustrajiei / 21

Jocul de-a Pung Văile / 23

Lege și ordine / 25

Blasiger Hund / 27

Stefanko / 29

Umbra lui Moșior. La Foeni / 31

Cheamarea străbunilor părinți / 33

Solidarizări vicioase / 37

Iarși despre „puncul 3” / 39

Bănăjeni cu care ne mândrim / 41

Ne gîo prea bine / 43

Identități regăsite / 45

Democrație color / 47

Mă cu pic, pînă...

INSTITUTUL EUROPEAN

2010

Cuprins

Câteva explicații / 11

Partea I: Țara asta-i încă dinamovistă / 13

Revoluționari de profesie / 15

Gestionarea sărbătorilor / 17

Țara asta-i încă dinamovistă... / 19

Lustrația lustrației / 21

Jocul de-a Paul Vasile / 23

Lege și ordine / 25

Bissiger Hund / 27

Stefanko / 29

Umbra lui Mocioni. La Foeni / 31

Chemarea străbunilor țărăniști / 33

Solidarizări vicioase / 37

Iarși despre „punctul 8” / 39

Bănățeni cu care ne mândrim / 41

Ne știe prea bine / 43

Identități regăsite / 45

Democrație color / 47

Pic cu pic, patriei Boc... / 49

Program frumos / 51	
Cine mai știe de Sever Bocu? / 53	
Pardon. Scuzați! / 55	
Tăierea abatorului / 57	
Unde sunt? / 59	
Alți porci, alte dejecții / 61	
Serviciile, stăpânele noastre / 63	
Ziua Timișoarei... / 65	
Unii nu se pierd cu firea / 67	
Ai noștri dorm prin ministere / 69	
Un Karlovy Vary în ruină / 71	
 <i>Partea a II-a: Reformă cu yesmeni / 73</i>	
Strumpf în loc de ciorap / 75	
Privitor ca la teatru / 77	
De la Yalta la Gușă / 79	
Moștenitorii universității / 81	
Fâs sau poc / 83	
Nici o mustrare de cuget / 85	
Vă dorim corectitudine politică fericită! / 87	
Legi și aranjamente / 89	
Fratele Ron / 91	
În Europa, cu birnici și zapcii / 93	
Puterea „Oxfordurilor” / 95	
Hoțul țipă „hoții!” / 97	
Frisoane de frontieră / 99	
Relația dintre Zidul Morții și reforma în justiție / 101	

- Șantajul și curajul / 103
- Evoluții pe sârmă / 105
- Drobul de sare / 107
- Înfrângeri transformate în victorii / 109
- E-moțiuni / 111
- Strămoșii vorbeau ca tovarășul Ceaușescu / 113
- Umbra lui Iliescu. La PSD / 115
- Tot mici / 117
- Audieri și audiență / 119
- Autonomie cu cadriști / 121
- Reformă cu yesmeni / 123
- Minuni balșoaie, memorie scurtă / 125
- Țara din ambasade și din consulate / 127
- Pitorescul mizerabil / 129
- Săptămâna bună / 131
- Te lepezi de comunism? / 133
- Un guvern Olguța Vasilescu... / 135
- Mușchetarii regelui și gărzile cardinalului / 137
- Dor de Roșianu / 139
- Epoca Jean Valjean / 141
- Președinte edecar / 143
- Roma, ora 25 / 145
- Lecția antiamericană a liberalului Olteanu / 147
- Eșecul domvarășului Tatov / 149
- Politică și apartouri / 151
- Onestitate dobândită prin vicii de procedură / 153
- Vocație retrogradă / 155

Va fi anul cel mai lat? / 157

Partea a III-a: Precedentul mațului gros / 161

Rămași de căruță / 163

Poate că va rămâne fațada / 165

Sărăcii... / 167

Curățenie la Napoli / 169

Ultimul deces anunțat al țărâniștilor / 171

Fascinația răului mediocru / 173

Ranchiună și spaime / 175

Frăție și devălmășie / 177

Purici / 179

Revoluția în varianta domnilor Stănculescu și Andon / 181

Discuții fără cap / 183

Trecu raportul, vine cașcavalul parlamentar / 185

Șmecheria numită dreptate / 187

Uninominalul – șansă ori păcăleală? / 189

Nicoliță, la concurență cu Nicolicea / 191

Pe arătură / 193

Partea a IV-a: Vânt' și p'lovere / 195

Ne somează Nicolae Stoica de Hațeg / 197

Piața Maria - *c'est moi* / 199

Marin Sorescu între Timișoara și Craiova / 203

E drept cu ce drept / 205

Teatrul fără nume / 207

Castravete de Iozefin / 209

Plațu Iozăfâr / 211

Osei (Tutu) / 213

Gigi nu e Steaua / 215

Amintiri cu eurokrem / 217

Șmotru de Paști / 219

Minutul 89... / 221

Dar ce Vânt(u) te aduce? / 223

Ultimul campionat... / 225

La popa la poartă... / 227

P'lover / 229

*Partea a V-a: **Pasămite** / 231*

Singur pe felie / 233

Naivul pervertit / 235

Întâlniri mai la urmă / 237

Totul e o minciună / 241

Sărbători, odinioară / 243

Sărbători după sărbători / 245

Cămile printre furnale / 247

Circuit intern / 249

Fleoșc de primăvară / 251

Sloganuri pe bannere / 253

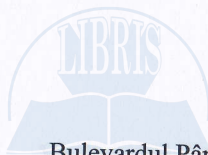
De la Hollywood la Buziaș / 255

AKM la GOD am fost / 257

Oops! / 259

Colibri / 261

Reuniuni și picușuri / 263

Bulevardul Pârlopicului / 265

Noi suntem urmașii Romei / 269

Revăzând de Sica, recitind Malaparte / 271

Einstein și Aliuță / 273

Orașul Elodiei, ah-ah! / 275

Onoare sunând a gol / 277

La Teremia, Nichita moare încă o dată / 279

Frig / 281

Ghilad, Scala și Bienala / 283

Mi-am amintit de 7 Noiembrie / 285

Revoluționari de profesie

Partea I

Țara asta-i încă dinamovistă

În fiecare an, în săptămâna 16-22 decembrie, se organizează la Timișoara manifestări aniversare comemorative, menite să cinstească ziua din 1989. Invariabil, acestea sunt marcate de simfonii, e drept că ele nu se rezumă la formele artistice ale muzicii și spectacolului. Cu prilejul prilejului și exasperată analiza politici an-hoc, prin peiororatul ceremonialului și hotărât să salveze patria în deșertări melancolice și greu de stăvilit, care înlocuiește meșteșugul lamentațiilor, împotăcită filantropie și demagogie lașă, ei prelungesc autenticul momentului (hoare și cenzura) recunoscând reședință și rezolvarea greutății a tuturor problemelor acumulate din '89 încotru. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că un toată din epoca aniversării și a comemorării de tip cenzurat, în reprezentările regizate strict, când toată cetățenii doar „persoanele verificate”. (Vorbe unui autoritar timic la genul ăsta de spectacol politic, deca-ți mai vin și mișca Hysteria și anorabilul domn Alzheimer, ești un fiu!)

Anul 2005 nu a făcut excepție. Au existat totuși câteva puncte substanțiale (și aici ag runc indubitabil la socialitate și discuția patrimonială de B+Z privind „Axa Timișoara – București”), cum ar fi dezbaterile asupra proiectului de lege a tuncăței, organizată de Societatea Timișoara, lansarea unor cărți (nueri: Miodrag Milin, Marius Mioc) destinate să restabilească, dacă nu adevărul, barem unele adevăruri despre începutul revoluției la Timișoara.

Într-unor mi a-a părut faptul că au fost reținute, cu ocazia ocazie, pentru a periclitiza evenimentele, tehnici de manipulare pe care le consideram revolute, dacă nu chiar

Revoluționari de profesie

În fiecare an, în săptămâna 16-22 decembrie, se organizează la Timișoara manifestări aniversar-comemorative, menite să cinstească revoluția din 1989. Invariabil, acestea sunt marcate de incidente, e drept că ele nu se repetă ca formulă, astfel că n-ai cum să le preîntâmpini. Cu un asemenea prilej, ies din anonim revoluționari intempestivi, precum și exasperați analiști politici ad-hoc, puși pe stricatul ceremonialului și hotărâți să salveze patria. În discursuri prelungi și greu de stăvilat, care îmbină cu meșteșug lamentațiile, imprecizia, tâpaturile și derapajele logice, ei pretind autorităților momentului (locale și centrale) recunoștință veșnică și rezolvarea grabnică a tuturor problemelor acumulate din '89 încoace. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că am ieșit din epoca aniversaritei și a comemoraturii de tip ceaușist, în reprezentații regizate strict, când luau cuvântul doar „persoanele verificate”. (Vorba unui martor cinic la genul ăsta de spectacol politic, dacă-ți mai vin și tușica Hysteria, și onorabilul domn Alzheimer, ești om făcut.)

Anul 2005 nu a făcut excepție. Au existat totuși câteva puncte substanțiale (și aici aș pune indubitabil la socoteală și discuția patronată de EvZ privind „Axa Timișoara – București”), cum ar fi dezbaterea asupra proiectului de lege a lustrației, organizată de Societatea Timișoara, lansarea unor cărți (autori: Miodrag Milin, Marius Mioc) destinate să restabilească, dacă nu adevărul, barem unele adevăruri despre începutul revoluției la Timișoara.

Îngrijorător mi s-a părut faptul că au fost reluate, cu această ocazie, pentru a perturba evenimentele, tehnici de manipulare pe care le consideram revolute, dacă nu chiar

ordinare, ținând să arunce în nesemnificativ și în derizoriu discutarea unor chestiuni aflate la ordinea zilei: statutul „revoluționarilor”, șansa de a curăți viața publică de inși ce au servit la nivel înalt sistemul comunist etc. Procedeu? Simplu. A plasa pe traseul manifestărilor persoana itinerantă care să crizeze pe principiul că ajunge o bâță zdravănă la un car cu oale.

Ceaușescu s-a pretins un revoluționar de profesie. Tagma revoluționarilor de profesie a fost reinventată de regimul iliescian, din dorința de a controla, a prosti și a diviza țara, amestecând victime cu șarlatani și călăi. Revoluționari pot fi considerați morții și răniții. Un om puternic precum Florin Teodorescu, cel ce l-a adus pe Ronnie Colleman în România și cel ce organizează în fiecare an, în decembrie, o competiție de culturism în memoria lui Vasile Balmuș, prietenul său ucis în revoluție, declară demn că nu are nevoie de privilegii. M-am regăsit și eu pe lista revoluționarilor, într-un monitor oficial, sub semnătura lui Iliescu. Pentru a căpăta pământ, aș trata în perspectivă, fără scutire, nu cu președinții de țară, ci cu administratorii din preajmă, ai locurilor de veci, ca să primesc vreo șase metri cubi.

Gestionarea sărbătorilor

„Ferească Natura să te îmbolnăvești sâmbăta”, zicea un vecin respectabil, plutonier-adjutant la pompieri. Asta, pe vremea lui Ceaușescu. De-aia s-o fi strofocat să-și facă fiica doctoriță. După '90, redobândind, ca pensionar lansat în afaceri, vitalitate și un superb fler al lucrului bine făcut, și-a actualizat temerile: „Doamne păzește să intri cu restanțe majore în weekend, la încheierea trimestrului, la finele anului!” Avea dreptate. De când s-a băgat democrația și la noi, riscul de a rămâne cu o serie de treburi neterminate, în raport cu instituții publice sau cvasi-publice (mai puțin în relație cu parteneri privați, căciăștia se mișcă altfel), la sfârșit de etapă, a crescut îngrijorător. Românul oficial a înțeles din noul mers al istoriei că trebuie să-și apere cu strictețe nemțească segmentul timpului liber și că nu e nevoie de cine știe ce stil ca să-ți trântască, la momentul (in)oportun, oblonul de la ghișeu în nas, chiar dacă te lasă cu fundul în baltă. Ceea ce, la început, părea o toană a devenit un sistem: patria intră în hibernare, în *dolce farniente*, de pe la mijlocul lui decembrie până spre jumătatea lui ianuarie, activând într-un fel de regim de avarie. Sigur că așa și se va mări inconfortul de a trăi „într-o țară ca asta, atât de nefuncțională” (Livius Ciocârlie, *Bătrânețe și moarte în deceniul trei*, Humanitas, 2005, p. 65). La televiziune sau prin vie vedere vei cunoaște cizlici cu basca acotropind fruntea, revoltați că s-au blocatără-n trafic, că nu mai e nimeni să care țucala, să-mpingă tomberonul, să dosească zoaiele, iar tu, comentatorul parazit, picat într-o distopie proastă, vei face uz de ubicuitatea statutului tău (adicătelea ești totodată aci și-n altă parte), trezindu-te în fața unui spital care în-